Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (tredje avdelningen)

den 19 november 2025 *

”EU-varumärke – Upphävandeförfarande – EU-figurmärket Làv – Artiklarna 18.1 och 58.1 a i förordning (EU) 2017/1001 – Bevis på verkligt bruk – Bedömning av bevisningen – Orimlig och alltför betungande bevisbörda – Principen om god förvaltning – Artikel 41 i stadgan om de grundläggande rättigheterna”

I mål T-563/24,

Gürok Turizm ve Madencilik AŞ, Kütahya (Turkiet), företrätt av advokaterna J. Erdozain López, J. Vicente Martínez och M. López Camba,

klagande,

mot

Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO), företrädd av D. Stoyanova-Valchanova, i egenskap av ombud,

motpart,

varvid motparten i förfarandet vid EUIPO:s överklagandenämnd var

Olav GmbH, Köln (Tyskland),

meddelar

TRIBUNALEN (tredje avdelningen)

vid överläggningen sammansatt av ordföranden P. Škvařilová-Pelzl (referent), samt domarna I. Nõmm och D. Kukovec,

justitiesekreterare: handläggaren J. Čuboň,

efter den skriftliga delen av förfarandet,

efter förhandlingen den 7 juli 2025,

följande

* Rättegångsspråk: engelska.

Dom

1 Klaganden, Gürok Turizm ve Madencilik AŞ, har med stöd av artikel 263 FEUF yrkat att tribunalen ska ogiltigförklara det beslut som meddelades av EUIPO:s fjärde överklagandenämnd den 22 augusti 2024 (ärende R 214/2024-4) (nedan kallat det överklagade beslutet).

Bakgrund till tvisten

2 Klaganden är innehavare av EU-varumärke nr 011224821, som registrerades den 7 mars 2013 efter en ansökan som ingavs den 28 september 2012 av Gürallar YAPI Malzemeleri Vᵉ Kimya Sanayii Anonim Sirketi, dess rättsliga föregångare, för följande figurkännetecken:

3 De varor och tjänster som det varumärke omfattar som avses i punkt 2 ovan omfattas av klasserna 8, 11, 19, 21, 35, 37 och 39 i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg, och motsvarar för var och en av de klasserna följande beskrivning:

– Klass 8: ”Handdrivna verktyg och handredskap; Knivsmidesvaror, bestick; Blanka vapen; Rakhyvlar och -apparater; Matbestick av ädla metaller eller överdragna därmed, Nämligen, Knivar, Skedar och gafflar; Icke-elektriska osthyvlar, icke-elektriska äggskärare, Icke elektriska pizzaskärare, Icke-elektriska frukt- och grönsaksskalare.”

– Klass 11: ”Apparater för belysning, uppvärmning, ångalstring, kokning, kylning, torkning, ventilation, vattenförsörjning och sanitära ändamål; Badkar, bidéer, rörmakeritillbehör för badkar, duschkabiner, urinoarer (sanitära inventarier) vattenklosetter, toaletter, bärbara; Tvättställ, Diskbänkar.”

– Klass 19: ”Byggnadsmaterial (ej av metall); Styva rör (ej av metall) för byggnation; Asfalt, tjära och bitumen; Flyttbara byggnader (byggnationer), ej av metall; Monument, ej av metall; Formade byggnads-, konstruktions- och väganläggningsmaterial gjorda av betong, gips, jord, lera, sand, natursten, konstgjord sten, trä, plast eller syntetiska material; Byggnader, Rundvirke, Spärrar; Naturliga eller syntetiska icke-metalliska ytbeläggningar för byggnadsändamål i form av plattor eller remsor (påstrykbara); Glashålblock för byggnader, Glasbyggnadssten, Glasplattor, Glasskivor, Glaspaneler för byggnationsändamål.”

– Klass 21: ”Redskap och behållare för hushållsändamål samt köksgeråd; Kammar och tvättsvampar; Borstar (ej målarpenslar); Borstmakerimaterial; Artiklar för rengöringsändamål; Stålull; Obearbetat eller delvis bearbetat glas (ej byggnadsglas); Varor av glas, porslin och keramik, ej ingående i andra klasser; Fat, Glasburkar, Kakburkar, Glas, Bägare, Fat, Äggkoppar, Kaffekoppar, Kastruller, Karaffer, Kakformar, Tekannor, Bordsserviser (ej knivar, gafflar och skedar) av glas eller porslin, Nämligen, Skålar, Muggar, Tallrikar, Salt- och pepparströare, Såssnipor, Krus och Vaser; Statyetter, Statyer och Konstföremål av glas och Porslin.”

– Klass 35: ”Annons- och reklamverksamhet; Företagsledning; Företagsadministration; Kontorstjänster; Sammanställning, för andras räkning, av handredskap och -anordningar (handdrivna), apparater för belysning, uppvärmning, ångalstring, kokning, kylning, torkning, ventilation, vattenförsörjning och sanitära ändamål, byggnadsmaterial, icke-metalliska styva rör för byggnation, flyttbara byggnader, ej av metall, monument, minnesvårdar, ej av metall, hushålls- eller köksredskap och behållare, glasartiklar, porslin och keramik (ej transport av detta), möjliggörande för kunder att på ett bekvämt sätt överblicka och köpa dessa varor; Alla förutnämnda tjänster kan tillhandahållas av detaljhandelsbutiker, grossistbutiker, postorderkataloger eller medelst elektroniska media, till exempel webbplatser eller tv-shoppingprogram.”

– Klass 37: ”Uppförande/anläggande av byggnationer; Reparation/underhåll; Installationstjänster; Konstruktionstjänster; Uppförande/anläggande av byggnationer, Reparation/underhåll och Renovering.”

– Klass 39: ”Transport; Emballering/paketering och förvaring av gods; Anordnande av resor; Kommissionsbyråtjänster avseende transport i form av anordnande av utflykter för turister, kommissionsbyråtjänster avseende frakt i form av fraktmäkleri, fartygsbyråtjänster i form av fraktfartygstransport, turistbyråtjänster i form av turistbyråtjänster och guidetjänster för rundturer, reservationer och bokningar för biljetter till transport och resor och rundturer, anordnande av rundturer.”

4 Den 8 december 2022 ingav Olav GmbH, motparten i förfarandet vid överklagandenämnden, en ansökan om upphävande av det varumärke som nämns i punkt 2 ovan för samtliga varor och tjänster för vilka nämnda varumärke hade registrerats, med stöd av artikel 58.1 a i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1001 av den 14 juni 2017 om EU-varumärken (EUT L 154, 2017, s. 1), med motiveringen att varumärket inte hade varit föremål för verkligt bruk under en sammanhängande femårsperiod.

5 Genom beslut av den 28 november 2023 biföll annulleringsenheten delvis ansökan och upphävde det omstridda varumärket för samtliga varor som nämns i punkt 3 ovan, med undantag för ”behållare för hushållsändamål samt köksgeråd; glas, ej ingående i andra klasser; fat, glasburkar, kakburkar, glas, bägare, koppar, kaffekoppar, karaffer, bordsserviser (ej knivar, gafflar och skedar) av glas, nämligen, skålar, muggar, tallrikar, krus”, som omfattas av klass 21.

6 Den 28 januari 2024 överklagade Olav GmbH annulleringsenhetens beslut till EUIPO med stöd av artiklarna 66–71 i förordning 2017/1001, i den del det omstridda varumärket inte hade upphävts för de varor som anges i punkt 5 ovan.

7 Genom det överklagade beslutet upphävde överklagandenämnden annulleringsenhetens beslut. Överklagandenämnden fann i huvudsak att den bevisning som klaganden hade lagt fram inte uppfyllde beviskravet för att styrka omfattningen av användningen av det omstridda varumärket och att avsaknaden av ytterligare förklaringar och korshänvisningar från klaganden utgjorde hinder för att denna bevisning kunde anses vara tillförlitlig, objektiv och tillräcklig.

Parternas yrkanden

8 Klaganden har i huvudsak yrkat att tribunalen ska

– ogiltigförklara det överklagade beslutet, i den del det innebär att ansökan om upphävande bifalls med avseende på samtliga varor i klass 21 som omfattas av det omstridda varumärket, samt

– förplikta EUIPO att ersätta rättegångskostnaderna, och

– förplikta Olav GmbH att ersätta rättegångskostnaderna.

9 EUIPO har yrkat att tribunalen ska ogiltigförklara det överklagade beslutet.

10 Vid förhandlingen kompletterade klaganden sina yrkanden genom att i andra hand yrka att tribunalen skulle ändra det överklagade beslutet.

11 Vid förhandlingen förklarade klaganden dessutom att den återkallade sitt yrkande om att Olav GmbH skulle förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, eftersom detta bolag inte var part i förfarandet vid tribunalen, vilket antecknades i förhandlingsprotokollet.

Rättslig bedömning

Huruvida vissa yrkanden kan tas upp till prövning

Huruvida klagandens yrkande om ändring av det överklagade beslutet kan tas upp till prövning

12 Vid förhandlingen framställde klaganden ytterligare ett yrkande vid tribunalen, om att i andra hand ändra det överklagade beslutet. Klaganden har i huvudsak yrkat att tribunalen, i likhet med annulleringsenheten, ska fastställa att det omstridda varumärket verkligen har använts, på grundval av den bevisning som lagts fram under det administrativa förfarandet.

13 Enligt artikel 21 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som är tillämplig på förfarandet vid tribunalen enligt artikel 53 första stycket i stadgan, och artikel 76 i tribunalens rättegångsregler ska en ansökan bland annat innehålla uppgifter om saken i målet och sökandens yrkanden. Yrkandena ska vara klart och tydligt utformade, så att tribunalen inte dömer mindre än (*infra petita*) eller utöver (*ultra petita*) vad som har yrkats, vid äventyr att svarandens rättigheter annars träds förnär (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 21 oktober 2015, Petco Animal Supplies Stores/harmoniseringskontoret – Gutiérrez Ariza (PETCO), T-664/13, EU:T:2015:791, punkt 24 och där angiven rättspraxis). Dessutom kan nya yrkanden som framställs för första gången vid förhandlingen inte godtas, eftersom svaranden annars skulle fråntas möjligheten att förbereda sitt svar och rätten till försvar därigenom skulle åsidosättas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 mars 2005, kommissionen/AMI Semiconductor Belgium m.fl., C-294/02, EU:C:2005:172, punkt 75, och dom av den 15 september 2021, ADR Center/kommissionen, T-364/15, ej publicerad, EU:T:2021:593, punkt 65 och där angiven rättspraxis).

14 Det är således endast de yrkanden som återfinns i ansökan som kan beaktas, och prövningen av om talan är välgrundad ska endast göras utifrån yrkandena i ansökan. Enligt artikel 84.1 i rättegångsreglerna är det endast tillåtet att åberopa en ny grund under pågående rättegång om den föranleds av rättsliga och faktiska omständigheter som framkommit först under rättegången. Det följer av rättspraxis att detta villkor i synnerhet avser alla ändringar av yrkandena, och att det

endast är yrkanden i ansökan som kan beaktas när det inte finns några rättsliga och faktiska omständigheter som framkommit under det skriftliga förfarandet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 oktober 2015, PETCO, T-664/13, EU:T:2015:791, punkt 25 och där angiven rättspraxis).

15 I förevarande fall grundar sig yrkandet om ändring av det överklagade beslutet inte på någon ny omständighet i den mening som avses i artikel 84.1 i rättegångsreglerna, vilket innebär att även om det antas att klaganden har velat justera sina yrkanden vid förhandlingen, så kan en sådan ändring inte godtas med hänsyn till att det inte föreligger några nya rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit under rättegången.

16 Härav följer att klagandens andrahandsyrkande om ändring av det överklagade beslutet, vilket framställdes för första gången vid tribunalen i samband med förhandlingen, inte kan tas upp till prövning.

Huruvida det yrkande genom vilket EUIPO har anslutit sig till klagandens yrkanden kan tas upp till prövning

17 EUIPO har genom sitt enda yrkande anslutit sig till klagandens yrkande om ogiltigförklaring av det överklagade beslutet.

18 Även om EUIPO saknar saklegitimation och därmed rätt att överklaga ett beslut som meddelats av en överklagandenämnd, så är det inte skyldigt att alltid försvara sådana beslut när de är föremål för överklagande vid tribunalen eller yrka att ett överklagande av ett sådant beslut ska ogillas. Det finns inget som hindrar att EUIPO ställer sig bakom ett yrkande som framställts av klaganden eller endast överlåter till tribunalen att pröva yrkandet, samtidigt som den redogör för de argument som den anser att tribunalen kan ha nytta av att känna till. Däremot kan EUIPO inte framställa yrkanden om ogiltigförklaring eller ändring av överklagandenämndens beslut med avseende på en punkt som inte är framställd i ansökan eller framföra grunder som inte framställts i ansökan (se dom av den 25 oktober 2005, Peek & Cloppenburg/harmoniseringskontoret (Cloppenburg), T-379/03, EU:T:2005:373, punkt 22 och där angiven rättspraxis).

19 I förevarande fall har klaganden kritiserat överklagandenämnden för att i ett upphävandeförfarande ha uppställt ett krav på bevisningens kvalitet som är så högt att det skulle vara extremt betungande och föga praktiskt att styrka verkligt bruk av det omstridda varumärket. Klaganden har dessutom hävdat att överklagandenämnden gjorde en oriktig bedömning när den fann att bevisningen avseende omfattningen av nämnda varumärkes användning inte var tillräcklig för att det skulle anses vara fråga om verkligt bruk.

20 EUIPO har i huvudsak anslutit sig till klagandens argument och kritiserat överklagandenämnden för att, under de särskilda faktiska omständigheterna i det aktuella fallet, ha uppställt ett krav på orimlig beviskvalitet, vilket innebär att det överklagade beslutet ska ogiltigförklaras.

21 Härav följer att EUIPO:s enda yrkande, genom vilket EUIPO har anslutit sig till klagandens yrkande om ogiltigförklaring, kan tas upp till prövning, eftersom detta yrkande och de argument som anförts till stöd för det inte går utöver klagandens yrkanden och argument.

Prövning i sak

22 Klaganden har som enda grund gjort gällande att artikel 58.1 och 58.2 i förordning 2017/1001 har åsidosatts. Klaganden har i huvudsak invänt mot att överklagandenämnden ansåg att det inte kunde visas i vilken omfattning det omstridda varumärket hade använts, med hänsyn till att den bevisning som lagts fram hade ett svagt bevisvärde. Klaganden har vidare invänt mot att överklagandenämnden kritiserade klaganden för att ha underlåtit att lämna ytterligare förklaringar och för att ha underlåtit att göra tillräckligt detaljerade korshänvisningar med avseende på all den bevisning som åberopats till stöd för klagandens argument.

23 EUIPO har även gjort gällande att överklagandenämnden ålade klaganden en orimlig bevisbörda.

24 EUIPO har emellertid gjort gällande att de omständigheter och argument som klaganden har anfört i punkterna 41 och 42 i överklagandet, vilka åberopats för första gången vid tribunalen, inte kan tas upp till prövning.

25 I förevarande fall har klaganden lagt fram följande bevisning för att styrka verkligt bruk av det omstridda varumärket:

– en skärmkopia av en sida på webbplatsen ”company.lav.com.tr”, daterad från april 2023 (bilaga 1),

– ett urval av odaterade fotografier som visar förpackningar med de varor som avses i punkt 5 ovan och som finns till försäljning (bilaga 2),

– en skärmkopia av en sida på webbplatsen ”company.lav.com.tr”, daterad i april 2023, som hänvisar till olika publikationer från flera medier (bilaga 3),

– ett urval av fakturor, packsedlar och andra kommersiella dokument, daterade från 2017–2022 (bilagorna 4–9),

– två produktkataloger med beståndsdelen ”lav”, daterade från år 2014 och år 2023 (bilagorna 10 och 11),

– ett utdrag ur det turkiska handelsregistrets bulletin av den 10 april 2014 avseende fusionen mellan klagandens juridiska person i förevarande mål och Gürallar YAPI Malzemeleri Ve Kimya Sanayii Anonim Sirketi (bilaga 12),

26 Klaganden har för det första gjort gällande att punkterna 70 och 71 i det överklagade beslutet innehåller en motsägelsefull motivering, dels eftersom överklagandenämnden hänvisade till den verksamhet som klaganden och dess rättsliga föregångare, som är innehavare av det omstridda varumärket, bedrev inom glasindustrin och exporten av vissa aktuella varor till 140 länder, däribland Spanien och Frankrike, samt till att det fanns ett marknadsförings- och försäljningskontor i Italien, dels fann, i punkt 72 i samma beslut, att den enda tydliga hänvisningen till det relevanta området avsåg Turkiet. Klaganden har dessutom gjort gällande att de aktuella katalogerna, såsom de återges i bilagorna 10 och 11, innehåller uppgifter på spanska och franska och har hävdat att den omständigheten att engelska och turkiska är de enda språk som används i katalogerna motiveras av att det finns en enda version avsedd för internationell distribution.

27 För det andra har klaganden i huvudsak gjort gällande att de handlingar som ingetts i bilagorna 4–9 består av en rad tullhandlingar som innehåller uppgifter om användningen av det omstridda varumärket genom beståndsdelen ”lav”, som återfinns på dessa handlingar och som riktar sig till bolag som är etablerade i hela Europeiska unionen. Klaganden har vidare anfört att samtliga fakturor innehåller en gemensam hänvisning till de varor som omfattas av det omstridda varumärket, vilka identifieras genom samma textstruktur som består av versalerna ”LV” följda av ett bindestreck före den specifika hänvisningen till den berörda varan.

28 För det tredje har klaganden åberopat ett totalt antal på 2 919 rader med referensen LV i fakturorna avseende försäljning av varor som omfattas av det omstridda varumärket, fördelade över hela den relevanta perioden och vars totala belopp uppgår till mer än 6 485 miljoner euro.

29 För det fjärde har klaganden gjort gällande att överklagandenämnden gjorde en oriktig bedömning när den i punkt 76 i det överklagade beslutet fann att de fakturor som lagts fram inte styrkte att varor som påstods vara försedda med det omstridda varumärket någonsin hade saluförts på ett försäljningsställe i unionen, och än mindre köpts av en slutkonsument, och att det dessutom var svårt att veta när de varor som påstods ha skickats ”till Europa” faktiskt hade sålts i någon detaljhandelsbutik. Enligt klaganden gjorde överklagandenämnden sig dessutom skyldig till felaktig rättstillämpning när den för första gången under det administrativa förfarandet fann att klaganden var skyldig att lägga fram bevis för att de aktuella varorna hade sålts direkt till slutkonsumenter.

30 Klaganden har för det femte bestritt överklagandenämndens bedömning i punkterna 82–84 i det överklagade beslutet, enligt vilken det visserligen var riktigt att varukoderna och beskrivningarna på en faktura kunde hänvisa till varor i en katalog som salufördes under det varumärke för vilket verkligt bruk skulle styrkas, men att denna situation var hypotetisk i sig och uppenbarligen inte motsvarade det tillförlitliga och objektiva bevis för faktisk och tillräcklig användning som krävdes för att styrka verkligt bruk.

31 Enligt klaganden var det inte rimligt att ålägga klaganden att visa att det finns ett samband mellan var och en av de 2 919 raderna i fakturorna, i vilka de varor som omfattas av det omstridda varumärket anges, och hänvisningarna och fotografierna i katalogerna. Klaganden har vidare gjort gällande att det finns varubeskrivningar som har samband med de hänvisningar som anges i packsedlarna i bilagorna 4–9. En sådan skyldighet skulle vara extremt betungande och föga praktisk. Klaganden har dessutom gjort gällande att överklagandenämnden inte hade någon anledning att underlåta att kontrollera annulleringsenhetens korshänvisningar eller att själv göra detta under sin bedömning.

32 För det sjätte, vad gäller omfattningen av användningen av det omstridda varumärket, anser klaganden att den bevisning som lagts fram i bilagorna 4–9 innehöll ett stort antal fakturor som i sig var tillräckliga för att styrka den betydande mängden sålda varor och följaktligen omfattningen av användningen av nämnda varumärke.

33 Klaganden har närmare bestämt hävdat att de sammanlagda försäljningsbeloppen följer av fakturor till mottagare som är etablerade inom det relevanta området, vilket även bekräftas av de packsedlar och de tullhandlingar som ingetts till stöd för dessa. Enligt klaganden avsåg dessutom de belopp som fakturerades i euro de varor som bar beståndsdelen ”lav”.

34 EUIPO har för det första gjort gällande att överklagandenämnden, i motsats till vad klaganden har gjort gällande, inte gjorde någon oriktig bedömning vad gäller fakturornas adressater och att överklagandenämnden inte påstod att användningen skulle riktas till slutkonsumenter för att den skulle erkännas som användning som riktas utåt.

35 Vad för det andra gäller bevisbördan och beviskraven har EUIPO påpekat att överklagandenämnden slog fast följande. För det första, i punkterna 35 och 36 i det överklagade beslutet, medgavs att handlingarna i bilagorna 4–9 till stor del inte krävde någon förklaring och innehöll varukoder och hänvisningar till det omstridda varumärket. För det andra, i punkterna 49 och 50 i det överklagade beslutet, angavs att fakturorna och affärshandlingarna visade att varorna såldes av varumärkesinnehavaren eller med dennes samtycke till olika enheter i flera EU-medlemsstater, så att bevisningen innehöll tillräckliga uppgifter om den geografiska utbredningen av den påstådda användningen. För det tredje, i punkt 53 i det överklagade beslutet, angavs att det omstridda varumärket återfanns i varubeskrivningen på fakturor och affärshandlingar, i kataloger och på skärmkopior av klagandens webbplats och att detta varumärke var föremål för offentlig, utåt riktad och uppenbar användning med avseende på de faktiska eller potentiella kunderna av varorna. För det fjärde, i punkt 64 i det överklagade beslutet, angavs att de kataloger som ingetts visade att det omstridda varumärket hade använts för en rad varor som omfattades av varumärket.

36 För det tredje konstaterade EUIPO att överklagandenämnden tvärtom, i punkterna 83, 84 och 87 i det överklagade beslutet, hade slagit fast att klaganden inte hade styrkt omfattningen av användningen av det omstridda varumärket, eftersom klaganden inte hade lämnat några förklaringar eller någon bevisning som gjorde det möjligt att fastställa ett tydligt samband mellan de exakta varorna i de olika fakturorna och den övriga dokumentationen, inbegripet de olika varukoderna. EUIPO har dessutom påpekat att överklagandenämnden ansåg att korshänvisningar hade kunnat ge fakturorna det bevisvärde som krävdes, vilket saknades i klagandens yttranden, och att annulleringsenheten hade fattat sitt beslut enbart på grundval av antaganden eller presumtioner.

37 EUIPO har i detta avseende, i likhet med klaganden i överklagandet, gjort gällande att tribunalen redan har bekräftat att en omsorgsfull jämförelse av varukoderna på återgivningen av varor på fotografier och i kataloger, å ena sidan, och på fakturor, å andra sidan, inte kan likställas med en ren sannolikhetsbedömning eller ett enkelt antagande, utan förutsätter rationella och logiska överväganden inom ramen för bedömningen av verkligt bruk (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 juli 2024, W.B. Studio/EUIPO – E.Land Italy (BF BELFE), T-54/23, ej publicerad, EU:T:2024:481, punkterna 60 och 61). EUIPO har dessutom påpekat att överklagandenämnden, i punkterna 79, 80, 82 och 83 i det överklagade beslutet, erkände annulleringsenhetens arbete och bekräftade varubeskrivningarna i de handlingar som innehåller hänvisningar till det omstridda varumärket. Hänvisningarna innehåller även en kort beskrivning av varorna som gör det möjligt att i fakturorna identifiera sju exempel på varukoder som kan förknippas med katalogerna, i enlighet med de förklaringar som klaganden har lämnat till annulleringsenheten och överklagandenämnden. Klaganden förklarade nämligen, i sitt yttrande över bevisningen för användning av den 14 april 2023 och i sitt yttrande över överklagandet av den 22 maj 2024, att det kunde göras korshänvisningar mellan referensnumren på sidorna 122–127 i den katalog som återfinns i bilaga 10 och fakturorna. Klaganden tillhandahöll även en förteckning över de varor som det hänvisats till och som fanns på bilderna.

38 Under dessa omständigheter anser EUIPO för det fjärde att klaganden inte hade någon anledning att lämna ytterligare förklaringar för att koppla samman var och en av de artiklar som nämns i fakturorna och varukatalogerna, vilket innebär att överklagandenämnden, under de särskilda omständigheterna i detta ärende, ålade en orimlig bevisbörda i den mening som avses i förordning 2017/1001 och i punkt 31 i domen av den 19 oktober 2022, Louis Vuitton Malletier/EUIPO - Wisniewski (Återgivning av schackmönster II) (T-275/21, ej publicerad, EU:T:2022:654).

39 EUIPO har följaktligen underlåtit att yttra sig över klagandens övriga argument och har yrkat att det överklagade beslutet ska ogiltigförklaras.

40 Enligt artikel 18.1 första stycket i förordning 2017/1001 och artikel 58.1 a i samma förordning ska, efter ansökan till EUIPO, de rättigheter som tillhör en innehavare av ett EU-varumärke förklaras upphävda om varumärket under en sammanhängande femårsperiod inte har varit i verkligt bruk i unionen för de varor eller tjänster för vilka det är registrerat och det inte finns skälig grund för att varumärket inte använts.

41 Vad gäller kriterierna för bedömning av verkligt bruk ska artikel 10.3 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2018/625 av den 5 mars 2018 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1001 om EU-varumärken och om upphävande av delegerad förordning (EU) 2017/1430 (EUT L 104, 2018, s. 1) i tillämpliga delar tillämpas på upphävandeförfaranden enligt artikel 19.1 i samma förordning. I artikel 10.3 i den delegerade förordningen föreskrivs att bevis för användning ska avse plats, tid, omfattning och typ av användning av det omstridda varumärket.

42 Enligt artikel 10.4 i delegerad förordning 2018/625 ska bevis för verkligt bruk begränsas till styrkande handlingar och sådana föremål som förpackningar, etiketter, prislistor, kataloger, fakturor, fotografier, tidningsannonser och sådana skriftliga utlåtanden som avses i artikel 97.1 f i förordning (EU) 2017/1001.

43 I ett förfarande för upphävande av ett varumärke ankommer det i princip på varumärkesinnehavaren att styrka verkligt bruk av varumärket (se dom av den 23 januari 2019, Klement/EUIPO, C-698/17 P, ej publicerad, EU:C:2019:48, punkt 57 och där angiven rättspraxis).

44 Att ett varumärke har varit föremål för verkligt bruk kan inte visas genom antaganden eller presumtioner, utan det ska finnas konkreta och objektiva omständigheter som visar att varumärket faktiskt och i tillräcklig omfattning har använts på den berörda marknaden. Det ska således göras en helhetsbedömning som tar hänsyn till samtliga relevanta faktorer i det enskilda fallet och som förutsätter ett visst samspel mellan de faktorer som beaktas (se dom av den 8 juli 2020, Euroapotheca/EUIPO – General Nutrition Investment (GNC LIVE WELL), T-686/19, ej publicerad, EU:T:2020:320, punkt 35 och där angiven rättspraxis).

45 Det krävs inte att varje bevis innehåller uppgifter om var och en av de fyra omständigheter som ska föreligga för att styrka verkligt bruk, nämligen plats, tid, typ och omfattning av användningen. Flera bevis tillsammans kan styrka vissa faktiska omständigheter, även om inget av dessa enskilda bevis taget för sig skulle räcka som bevisning för att dessa omständigheter är riktiga (se dom av den 5 mars 2019, Meblo Trade/EUIPO – Meblo Int (MEBLO), T-263/18, ej publicerad, EU:T:2019:134, punkt 84 och där angiven rättspraxis). Tribunalen erinrar härvid om att det vid prövningen av huruvida det har gjorts verkligt bruk av ett varumärke ska göras en helhetsbedömning mot bakgrund av samtliga tillgängliga uppgifter. Det är således inte fråga om att pröva varje bevis för sig, utan om att bedöma dem tillsammans för att finna den troligaste och

mest koherenta betydelsen (se dom av den 21 november 2013, Recaro/harmoniseringskontoret – Certino Mode (RECARO), T-524/12, ej publicerad, EU:T:2013:604, punkt 31 och där angiven rättspraxis).

46 Såsom bekräftades vid förhandlingen ska tribunalen inledningsvis, eftersom tid, plats och typ av användning av det omstridda varumärket inte har ifrågasatts i förevarande mål, pröva den bevisning som parterna har lagt fram och de argument som de har anfört i den del de avser omfattningen av användningen och den bevisbörda som åvilar varumärkesinnehavaren för denna användning.

47 Under dessa omständigheter ska det för det första erinras om att det är ostridigt mellan parterna och att det framgår av punkterna 6 och 40 i det överklagade beslutet att den relevanta perioden avseende användningstiden för det omstridda varumärket sträcker sig från den 8 december 2017 till den 7 december 2022.

48 För det andra framgår det av punkterna 49 och 50 i det överklagade beslutet att den bevisning som lagts fram av klaganden, som är en enhet med säte utanför unionen, nämligen Turkiet, visade att dess varor såldes av klaganden eller, med dennes samtycke, av andra distributörer till olika enheter i flera av unionens medlemsstater, bland annat Tyskland, Österrike, Belgien, Bulgarien, Kroatien, Danmark, Spanien, Irland, Italien, Grekland, Ungern, Litauen, Malta, Nederländerna, Polen, Tjeckien, Rumänien, Slovakien och Sverige och att de valutor som angavs på de olika fakturorna och de olika affärshandlingarna huvudsakligen var i euro.

49 Vad för det tredje gäller typen av användning av det omstridda varumärket framgår det av punkterna 51–64 i det överklagade beslutet att bevisningen innehöll tillräckligt många exempel på användning av nämnda varumärke för att det skulle kunna slås fast att det användes för varor som en angivelse av deras kommersiella ursprung.

50 För det fjärde fann överklagandenämnden, i punkterna 51–53 i det överklagade beslutet, att det omstridda varumärket hade använts som varumärke i näringsverksamhet, bland annat eftersom nämnda varumärke hade varit föremål för offentlig, utåt riktad och uppenbar användning med avseende på faktiska eller potentiella kunder för de aktuella varorna inom unionen. Överklagandenämnden fann närmare bestämt att det hade styrkts att det förelåg ett uppenbart samband mellan, å ena sidan, nämnda användning som angivelse om kommersiellt ursprung och som reklammedel och, å andra sidan, de relevanta varor i klass 21 som var föremål för överklagandet.

51 För det femte fann överklagandenämnden dessutom, i punkterna 54–62 i det överklagade beslutet, att den bevisning som klaganden hade lagt fram i huvudsak visade att kännetecknet hade använts såsom det hade registrerats.

52 När det gäller omfattningen av användningen av det omstridda varumärket fann överklagandenämnden emellertid, i motsats till annulleringsenheten, att den inte, på grundval av bevisningen i sin helhet, kunde dra slutsatsen att verkligt bruk av nämnda varumärke hade styrkts i tillräcklig utsträckning för de relevanta varor som var föremål för överklagandet och att verkligt bruk dessutom inte kunde styrkas enbart genom antaganden eller presumtioner.

53 Vad för det första gäller de kataloger som angetts i bilagorna 10 och 11 fann överklagandenämnden, i punkterna 71–73 i det överklagade beslutet, att dessa kataloger tillhandahölls på engelska och turkiska, att de hänförde sig till åren 2014 och 2023 och att de

tydligt visade det omstridda varumärket i form av ett ordmärke eller ett figurkännetecken avseende olika glasprodukter. Den slog dock fast att det inte gick att dra någon slutsats om användningens omfattning, eftersom det hade varit svårt att fastställa var katalogerna hade tryckts eller publicerats eller att visa var och på vilket sätt katalogerna hade distribuerats. Överklagandenämnden drog dessutom slutsatsen att katalogerna inte styrkte att de aktuella varorna faktiskt hade saluförts under det omstridda varumärket under den relevanta perioden och inom det relevanta området. I detta avseende kritiserade överklagandenämnden även klaganden för att ha underlåtit att inkomma med ytterligare upplysningar.

54 För det andra ansåg överklagandenämnden att den bevisning som klaganden hade lagt fram visserligen i hög grad grundade sig på de fakturor och affärshandlingar som återfinns i bilagorna 4–9, vilka visade den faktiska försäljningen av de aktuella varorna. Överklagandenämnden ansåg emellertid att dessa handlingar saknade erforderligt bevisvärde, eftersom det i huvudsak hade varit omöjligt att fastställa vilka specifika varor som omfattades av de olika varukoderna och deras försäljningsvolym, försäljningsfrekvens och försäljningens varaktighet, och eftersom dessa fakturor inte styrkte att varor som påstods vara försedda med det omstridda varumärket någonsin hade saluförts på ett försäljningsställe i unionen och än mindre hade köpts av en slutkonsument. Överklagandenämnden klandrade dessutom klaganden för att inte ha företett fakturor för försäljning till lokala distributörer eller slutkonsumenter, fotografier av god kvalitet av varor i detaljhandelsbutiker i unionen, kataloger eller annat reklammaterial som styrker användningen i förhållande till konsumenter i unionen.

55 För det tredje kritiserade överklagandenämnden, i punkt 83 i det överklagade beslutet, klaganden för att ha underlåtit att tillhandahålla mer detaljerade uppgifter om innehållet i fakturorna och om de varor som särskilt avsågs i dessa, med bortseende från annulleringsenhetens hänvisningsarbete. Överklagandenämnden ansåg därför att klaganden inte kunde förklara att det fanns ett klart, uttalat och styrkt samband som gjorde det möjligt att få kännedom om vilka varor i katalogerna som koderna hänvisade till, samt att det var omöjligt att av koderna utläsa vilka specifika varor som det rörde sig om och i vilken omfattning de hade använts. Enligt överklagandenämnden ändrade och försvagade avsaknaden av sådana förklaringar fakturornas bevisvärde. Överklagandenämnden fann även, i punkt 84 i det överklagade beslutet, att den samlade bevisning som hade lagts fram var otillräcklig för att utgöra en samling tillförlitliga och objektiva bevis för den faktiska användningen. Överklagandenämnden ansåg inte heller att nämnda samlade bevisning uppfyllde de krav som ställs för att styrka verkligt bruk av det omstridda varumärket. Överklagandenämnden ansåg följaktligen att den var tvungen att begränsa sin prövning, eftersom den inte kunde grunda sig på presumtioner eller antaganden på grund av avsaknaden av tillräcklig bevisning.

56 För det fjärde klandrade överklagandenämnden slutligen, i punkt 85 i det överklagade beslutet, klaganden för att ha tillhandahållit handlingar av extremt dålig kvalitet, vilka till och med inverkade negativt på läsningen och förståelsen av dessa handlingar, och i punkt 86 i nämnda beslut för att ha lagt fram fakturor som innehöll varukoder som inte innehöll uppgiften ”lv-” och som hänvisade till det omstridda varumärket. Överklagandenämnden ansåg följaktligen att de totala fakturerade beloppen inte endast motsvarade försäljning av de varor som omfattades av nämnda varumärke.

57 Enligt rättspraxis, och såsom framgår av punkterna 43–45 ovan, kan ett bevis, även om bevisvärdet är begränsat, i den mån som det betraktat för sig inte med säkerhet visar om och hur de berörda varorna har släppts ut på marknaden, och även om det beviset således inte i sig är avgörande, ändå beaktas vid helhetsbedömningen av huruvida det är fråga om verkligt bruk. Detta gäller till

exempel när det beviset bekräftar andra relevanta faktorer i det enskilda fallet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 mars 2014, Anapurna/harmoniseringskontoret – Annapurna (ANNAPURNA), T-71/13, ej publicerad, EU:T:2014:105, punkt 45 och där angiven rättspraxis).

58 I förevarande fall ska det för det första påpekas att överklagandenämnden utan svårighet kunde pröva all bevisning som klaganden hade lagt fram och, på grundval av denna och med en motivering, fastställde tiden, platsen och användningen för det omstridda varumärket. I punkterna 35 och 36 i det överklagade beslutet angav överklagandenämnden närmare bestämt att handlingarna i bilagorna 4–9 till stor del inte krävde någon förklaring samt innehöll varukoder och uppgifter om det omstridda varumärket. Överklagandenämnden ansåg dessutom att nyckelinformationen i de ingivna handlingarna var klar och begriplig, vilket innebar att de inte krävde någon förklaring och att de var tillräckliga med avseende på förevarande förfarande.

59 Överklagandenämnden motsade sig således i sina skäl när den, i punkterna 84–86 i det överklagade beslutet, kritiserade klaganden för att ha lagt fram bevisning av dålig kvalitet, vilken inte utgjorde tillförlitlig och objektiv bevisning för användningen av det omstridda varumärket.

60 För det andra innehåller det överklagade beslutet från överklagandenämnden även en motsägelsefull motivering genom att överklagandenämnden i punkterna 72 och 73 i nämnda beslut slog fast att de kataloger som återfinns i bilagorna 10 och 11 inte styrkte att de berörda varorna faktiskt hade utbjudits till försäljning inom det relevanta området, där den tidigare, i punkterna 70 och 71 i samma beslut, på grundval av nämnda kataloger hade konstaterat att klaganden var verksam inom glasindustrin och exporterade sina varor till 140 länder, däribland unionens medlemsstater, samtidigt som den dessutom konstaterade att det fanns ett marknadsförings- och försäljningsställe för en del av dessa varor i Italien.

61 För det tredje framgår det, i motsats till vad EUIPO har gjort gällande, av punkt 76 i det överklagade beslutet att överklagandenämnden hade för avsikt att som bevis för användningen av det omstridda varumärket kräva all bevisning som kunde styrka att de aktuella varorna hade sålts till slutkonsumenter i unionen. Att anse att ett varumärkes användning som riktas utåt, i den mening som avses i rättspraxis, med nödvändighet består i användning som riktar sig till slutkonsumenter, skulle innebära att varumärken som endast används i förhållanden bolag emellan inte omfattas av det skydd som föreskrivs i förordning 2017/1001. Den omsättningskrets som varumärkena riktar sig till omfattar nämligen inte bara slutkonsumenter, utan även fackmän, industrikunder och andra yrkesmässiga användare (se dom av den 1 mars 2023, Worldwide Brands/EUIPO – Wan (CAMEL), T-552/21, ej publicerad, EU:T:2023:98, punkt 88 och där angiven rättspraxis).

62 Överklagandenämnden gjorde sig således skyldig till felaktig rättstillämpning genom att kräva att klaganden skulle lägga fram bevis för att de aktuella varorna sålts till slutkonsumenter för att styrka verkligt bruk av det omstridda varumärket. Av detta följer dessutom att bevisningen för att de aktuella varorna har sålts till slutkonsumenter inte är relevant i förevarande fall, varför de omständigheter och argument som klaganden anfört i punkterna 41 och 42 i överklagandet inte kan godtas, utan att det är nödvändigt att pröva huruvida de kan tas upp till prövning.

63 För det fjärde ska det erinras om att överklagandenämnden, i punkt 88 i det överklagade beslutet, fann att handlingarna i ärendet inte innehöll tillräcklig bevisning, inte ens som helhet betraktad, för att kunna bedöma omfattningen av användningen av det omstridda varumärket för de berörda varorna.

64 Det ska först framhållas att bilagorna 10 och 11 visserligen inte gör det möjligt att utan att det krävs någon förklaring på ett otvetydigt sätt visa att det omstridda varumärket använts inom det relevanta området och under den relevanta perioden. Det kan emellertid enligt rättspraxis konstateras att eftersom en varas kommersiella livslängd generellt sett sträcker sig över en viss period, och eftersom användningens kontinuitet är en sådan omständighet som ska beaktas för att fastställa att användningen objektivt sett var avsedd att skapa eller bibehålla marknadsandelar, saknar bevisning som inte hänför sig till den relevanta tidsperioden inte på något sätt relevans, utan den ska beaktas och bedömas tillsammans med övrig bevisning. Sådan bevisning kan nämligen visa att varumärket verkligen och reellt utnyttjats kommersiellt (se dom av den 16 juni 2015, Polytetra/harmoniseringskontoret – EI du Pont de Nemours (POLYTETRAFLON), T-660/11, EU:T:2015:387, punkt 54 och där angiven rättspraxis).

65 Såsom överklagandenämnden påpekade i punkt 53 i det överklagade beslutet visade bilagorna 10 och 11 att det omstridda varumärket hade varit föremål för uppenbar och utåt riktad användning i näringsverksamhet mellan åren 2014 och 2023, det vill säga under en längre period än den relevanta perioden, vilket utgjorde ett relevant indicium vid bedömningen av användningens omfattning under omständigheterna i det aktuella fallet. Härav följer att överklagandenämnden gjorde en oriktig bedömning när den, vid bedömningen av användningens omfattning, underlät att göra en rimlig och fullständig bedömning av bilagorna 10 och 11, tillsammans med samtliga relevanta hänvisningar och omständigheter som framgår av bilagorna 4–9.

66 Vidare fann överklagandenämnden, i punkterna 49 och 50 i det överklagade beslutet, att samtliga fakturor och affärshandlingar visade att de berörda varorna hade sålts av klaganden eller med dennes samtycke till olika enheter i flera av unionens medlemsstater och att dessa omständigheter gav tillräckliga uppgifter om den territoriella omfattningen av den påstådda användningen. I punkt 53 i nämnda beslut angav överklagandenämnden dessutom att det omstridda varumärket framgick av uppgifterna om varorna i fakturorna och affärshandlingarna, i katalogerna och på skärmkopiorna av klagandens webbplats och att användningen av det omstridda varumärket var offentlig, riktad utåt och uppenbar för allmänheten i unionen. Slutligen fann överklagandenämnden, i punkt 64 i det överklagade beslutet, att katalogerna visade att det omstridda varumärket hade använts för en rad olika varor som det omstridda varumärket avsåg.

67 Det framgår av handlingarna i ärendet vid EUIPO att klaganden tillhandahöll 902 sidor med fakturor avseende försäljning av ett stort antal varor som omfattades av det omstridda varumärket, varav de flesta angivna hänvisningarna uttryckligen hänförde sig till det omstridda varumärket genom användning av beståndsdelen ”lv” före koden för den aktuella varan, vilken kan fastställas genom en jämförelse med de kataloger som återfinns i bilagorna 10 och 11.

68 Under omständigheterna i förevarande fall skulle det nämligen vara orimligt att anse att de varor som saluförs av ett företag inte uttryckligen kan identifieras genom deras varukod i tillverkarens kataloger, eftersom det påstås vara omöjligt att fastställa var katalogerna trycktes och hur de faktiskt distribuerades inom det relevanta området under den relevanta perioden. Såsom framgår av den rättspraxis som anges i punkt 64 ovan, kan den omständigheten att varorna bjuds ut till försäljning under en längre period än den som avgränsar den relevanta perioden bidra till att stärka argumenten för en mer omfattande omfattning av användningen av det omstridda varumärket.

69 Vidare framgår det av den rättspraxis som anges i punkt 37 ovan och av fast rättspraxis att en omsorgsfull jämförelse av varukoderna på återgivningen av varor på fotografier och i kataloger, å ena sidan, och på fakturor, å andra sidan, inte kan likställas med en ren sannolikhetsbedömning eller ett enkelt antagande, utan förutsätter rationella och logiska överväganden inom ramen för bedömningen av verkligt bruk (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 april 2022, LG Electronics/EUIPO – Anferlux-Electrodomésticos (SmartThinQ), T-181/21, ej publicerad, EU:T:2022:247, punkt 91, av den 6 september 2023, Weider Germany/EUIPO – Den i Nosht (YIPPIE!), T-45/22, ej publicerad, EU:T:2023:513, punkt 42, och av den 17 juli 2024, W.B. Studio/EUIPO – E.Land Italy (BELFE), T-50/23, ej publicerad, EU:T:2024:480, punkterna 60 och 61). I detta avseende gjorde klaganden en riktig bedömning när den vid förhandlingen påpekade att överklagandenämnden, och i ännu högre grad annulleringsenheten, inte gjorde sig skyldig till maktmissbruk genom att, på eget initiativ eller genom en helhetsbedömning av den bevisning som lagts fram, fastställa sambandet mellan, å ena sidan, återgivningen av varorna på fotografierna och katalogerna och, å andra sidan, fakturorna för samma varor, genom att stödja sig på deras respektive varukoder, vilka visade sig vara identiska (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 juli 2024, BF BELFE, T-54/23, ej publicerad, EU:T:2024:481, punkt 61).

70 Överklagandenämnden gjorde således en oriktig bedömning när den i punkt 87 i det överklagade beslutet fann att annulleringsenheten hade grundat sin prövning av omfattningen av användningen av det omstridda varumärket på slutsatser som dragits av bevisning som lagts fram utan att ha full kännedom om bevisningens innehåll och att annulleringsenheten således hade antagit sitt beslut på grundval av antaganden eller presumtioner.

71 I synnerhet framgår det dels av punkterna 81 och 82 i det överklagade beslutet, dels av sidorna 11–13 i klagandens yttrande av den 14 april 2023 om bevis på användning, och av sidorna 12 och 13 i klagandens yttrande över överklagandet av den 22 maj 2024, att klaganden hade angett och förklarat för annulleringsenheten och överklagandenämnden att det kunde göras korshänvisningar mellan referensnumren på varorna på sidorna 122 och 127 i katalogen i bilaga 10 och fakturorna, och att den hade tillhandahållit en förteckning över de varor som det hänvisats till och som återfinns på bilderna. Det ska även påpekas att överklagandenämnden inte heller på ett klart sätt och i tillräcklig mån har motiverat skälen till att den avvikit från annulleringsenhetens bedömningar och tillbakavisat att de korshänvisningar som annulleringsenheten hade gjort var välgrundade, som gjorde det möjligt för den att, på grundval av bevisning som den hade bedömt vara konkret och väsentlig, fastställa i vilken omfattning det omstridda varumärket hade använts. Överklagandenämnden har följaktligen även lämnat en bristfällig motivering i sitt beslut.

72 Vidare framgår det således av punkterna 81–83 i det överklagade beslutet att de förklaringar som klaganden gav vid annulleringsenheten och därefter vid överklagandenämnden var sådana att de särskilt framhöll försäljningen av flera av de varor som nämns i punkt 5 ovan, under den relevanta perioden samt i tillräckligt stora kvantiteter och till tillräckligt stora belopp för att dra slutsatsen att det omstridda varumärket fortlöpande, faktiskt och i stor omfattning använts för de berörda varorna, i enlighet med rättspraxis. Enligt rättspraxis är ett varumärke nämligen föremål för verkligt bruk i den mening som avses i artikel 58.1 a. förordning 2017/1001, när det används i enlighet med dess grundläggande funktion, som är att garantera ursprungsidentiteten hos de varor och tjänster för vilka det har registrerats, i syfte att skapa eller bibehålla avsättningsmöjligheter för dessa varor och tjänster. Detta krav är inte uppfyllt när varumärket

används på ett fiktivt sätt som enbart har till syfte att bibehålla rätten till varumärket (dom av den 3 juli 2019, Viridis Pharmaceutical/EUIPO, C-668/17 P, EU:C:2019:557, punkt 38, se även, analogt, dom av den 11 mars 2003, Ansul, C-40/01, EU:C:2003:145, punkt 43).

73 Under alla omständigheter framgår det tydligt av bilagorna 4–9, såsom klaganden har gjort gällande, att varor som omfattas av det omstridda varumärket såldes inom det relevanta området mellan åren 2017 och 2022. Det är nämligen möjligt att, i enlighet med klagandens argument, konstatera att fakturorna innehåller 2 919 rader med referensen LV, vilka således, såsom framgår av punkt 67 ovan, avser försäljning av varor som saluförs av klaganden, med ett försäljningsvärde som sammanlagt uppgår till mer än 6 485 miljoner euro fördelade över den relevanta perioden.

74 Genom att i punkterna 72 och 83 i det överklagade beslutet kritisera klaganden för att avsiktligt ha underlåtit att lämna ytterligare upplysningar eller medvetet ha beslutat att inte lämna mer detaljerade uppgifter om de exakta hänvisningarna i fakturorna, avsåg överklagandenämnden dessutom, i punkterna 73–85 i nämnda beslut, att kräva att klaganden gör korshänvisningar mellan samtliga 2 919 rader i fakturorna och var och en av de motsvarande varorna i katalogerna. Såsom bekräftades vid förhandlingen begärde överklagandenämnden inte heller någon ytterligare information eller förklaring. Det innebär att den inte kan klandra klaganden för en avsiktlig underlåtelse att lägga fram bevisning eller uppgifter om de faktiska omständigheterna, vilket det enligt överklagandenämnden ankommer på klaganden att göra. Överklagandenämnden hade emellertid rimligen möjlighet att bedöma i vilken omfattning det omstridda varumärket verkligen hade använts på grundval av all bevisning, betraktad i dess helhet, som hade lagts fram för nämnden eller på grundval av de olika uppgifter som hade framkommit i de successiva skedena i dess prövning eller tack vare de uppgifter som klaganden hade lämnat i sina på varandra följande inlagor och som annulleringsenheten hade återgett.

75 Under dessa omständigheter finner tribunalen dels att överklagandenämnden gjorde en felaktig bedömning av omfattningen av prövningen av den bevisning som klaganden hade lagt fram för att styrka omfattningen av användningen av det omstridda varumärket, dels att överklagandenämnden avsåg att uppställa ett orimligt högt krav på klaganden vad gäller bevisningens kvalitet och en orimlig bevisbörda inom ramen för ett upphävandeförfarande med anledning av att varumärket inte har varit föremål för verkligt bruk.

76 Vidare är det visserligen i princip inte EUIPO som på eget initiativ ska fastställa huruvida det omstridda varumärket verkligen har använts, utan det är innehavaren av det varumärket som ska styrka detta förhållande (dom av den 26 september 2013, Centrotherm Systemtechnik/harmoniseringskontoret och centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, punkt 63). Såsom det har erinrats om i punkt 42 ovan är bevisningen för verkligt bruk emellertid begränsad till företeende av styrkande handlingar, såsom prislistor, kataloger eller fakturor, vilket är fallet i förevarande mål.

77 I enlighet med den rättspraxis som anges i punkt 44 ovan ska bevisning för verkligt bruk dessutom grundas på konkreta och objektiva omständigheter som visar att varumärket faktiskt och i tillräcklig omfattning har använts på den berörda marknaden. Detta krav på övertygande bevisning får emellertid inte ge upphov till en orimlig eller alltför betungande bevisbörda eller grundas på krav på bevisningens kvalitet som är strängare än de villkor som det erinras om i rättspraxis avseende artikel 18.1 och artikel 58.1 a i förordning 2017/1001.

78 Inledningsvis ska de argument som EUIPO har framfört i sin svarsskrivelse inte godtas, vilka i huvudsak avser de slutsatser som kan dras av domen av den 5 oktober 2022, Puma/EUIPO – CMS (CMS Italy) (T-711/20, ej publicerad, EU:T:2022:604), om ett förfarande som avser skadlig inverkan på renomméet, med stöd av artikel 8.5 i förordning 2017/1001, som är fristående i förhållande till förevarande förfarande och vars särskilda krav inte kan överföras till förevarande mål.

79 I förevarande fall har överklagandenämnden intagit en mycket strikt hållning i punkt 83 i det överklagade beslutet, genom att kräva att klaganden ska visa att det finns ett klart samband mellan fakturornas olika koder och de varor som avses, vilket ska ”förklaras, uttryckas och styrkas”. Överklagandenämnden kan emellertid inte, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, i ett upphävandeförfarande som grundar sig på artiklarna 18.1 och 58.1 a i förordning 2017/1001, uppställa ett krav på bevisningens kvalitet som överskrider det tillåtna beviskravet för faktisk och tillräcklig användning som stöds av bevisning eller flera bevis tillsammans som är tillräckliga och som följer av samspelet mellan de olika relevanta faktorerna, i den mening som avses i den rättspraxis som anges i punkterna 44 och 45 ovan.

80 Vidare erinrar tribunalen, i likhet med EUIPO i dess svarsskrivelse (se punkt 38 ovan), om att tillämpningen av de rättsliga kraven avseende den bevisbörda som åligger innehavaren av ett varumärke i ett upphävandeförfarande för att styrka verkligt bruk av det omstridda varumärket inte får medföra att denne åläggs en orimlig bevisbörda.

81 En orimlig eller alltför betungande bevisbörda kan nämligen leda till ett åsidosättande av rätten till god förvaltning, som är en av unionsrättens allmänna principer och som även är inskriven i artikel 41 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (se, analogt, dom av den 19 oktober 2022, Återgivning av schackmönster II, T-275/21, ej publicerad, EU:T:2022:654, punkt 31; av den 6 mars 2024, Lidl Stiftung/EUIPO – MHCS (Nyans av färgen orange), T-652/22, ej publicerad, EU:T:2024:152, punkt 87, och beslut av den 1 juli 2025, Santos/EUIPO (Formen på en citruspress), T-668/24, ej publicerat, EU:T:2025:668, punkt 31).

82 Mot bakgrund av det ovan anförda konstaterar tribunalen för det första att överklagandenämnden, såsom framgår av punkterna 58–60 ovan, i det överklagade beslutet angav flera motsägelsefulla skäl. För det andra gjorde överklagandenämnden, såsom framgår av punkterna 67–75 ovan, flera oriktiga bedömningar och gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid prövningen av bevisningen avseende omfattningen av användningen av det omstridda varumärket. För det tredje uppställde överklagandenämnden därför ett alltför betungande beviskrav och därmed en orimlig bevisbörda för klaganden, i strid med artiklarna 18.1 och 58.1 a i förordning 2017/1001. Härav följer att överklagandet ska bifallas såvitt avser klagandens enda grund och att det överklagade beslutet ska ogiltigförklaras.

Rättegångskostnader

83 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

84 EUIPO har yrkat att klaganden ska ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet, ska EUIPO:s yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (tredje avdelningen)

följande:

1) **Det beslut som meddelades av fjärde överklagandenämnden vid Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) den 22 augusti 2024 (ärende R 214/2024–4) ogiltigförklaras.**

2) **EUIPO ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för Gürok Turizm ve Madencilik AŞ.**

Škvařilová-Pelzl Nõmm Kukovec

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 19 november 2025.

Underskrifter